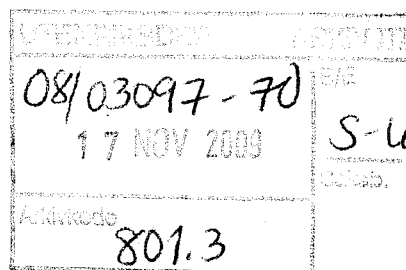

TS/MS
RB000021

Oslo, 15. november 2009

Utenriksdepartementet
Postboks 8114 Dep
0032 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
/

NORGES REDERIFORBUNDS KOMMENTARER TIL NOU 2009:19 – SKATTEPARADIS OG UVIKLING

Kapitalfluktutvalgets forslag til nasjonale og internasjonale initiativer mot skatteparadis

Kapitalfluktutvalget er bedt om å foreslå tiltak som i større grad kan bidra til å synliggjøre kapitalstrømmer til og fra utviklingsland via skatteparadis, samt å fremme forslag som kan bidra til å begrense kapitalflukt og hvitvasking av penger fra utviklingsland via skatteparadis.

Det presiseres i utvalgets mandat at det ikke skal foretas en vurdering av arbeidet i OECDs skattekomité rettet mot skatteunndragelser i lukkede jurisdiksjoner eller arbeidet i Financial Action Task Force (FAFT) med å identifisere land og territorier som ikke samarbeider i kampen mot hvitvasking og terrorfinansiering. Utvalget skal imidlertid nyttiggjøre seg det arbeidet som er gjort.

Det er grunn til å fremheve at det allerede gjøres et betydelig arbeid på dette området i disse foraene, og at OECD i samarbeid med G20-landene har oppnådd betydelige resultater når det gjelder arbeidet med å sikre innsyn i skatteparadisene. Etter Rederiforbundets syn er det derfor viktig å støtte opp om dette arbeidet, og bygge videre på de resultater som allerede er oppnådd.

Som organisasjon er vi opptatt av at de initiativ som tas er presise og målrettede i forhold til å avhjelpe den konkrete situasjonen. For en organisasjon som representerer en svært internasjonal næring har vi god erfaring med og stor tro på internasjonale løsninger. Også når utviklingslandenes rolle skal styrkes overfor skatteparadisene mener vi at internasjonale tiltak er løsningen.

Nedenfor gir vi våre kommentarer til Kapitalfluktutvalgets forslag.

1. Nasjonale tiltak

1.1 Utviklingspolitikken

Kapitalfluktutvalget foreslår at norske utviklingsmyndigheter bør øke innsatsen for å styrke og forbedre skattesystemer, skatteadministrasjon, offentlige registre og antikorrupsjonsarbeidet i utviklingslandene. Videre peker utvalget på at norske utviklingsmyndigheter fortsatt bør vektlegge arbeidet med å styrke demokratiprosessene i utviklingsland og satse sterkere på tiltak for å bedre kvaliteten på økonomi- og finanspressen i utvalgte samarbeidsland.

Etter vårt syn ligger selve nøkkelen i arbeidet med å styrke utviklingslandenes posisjon overfor skatteparadisene i å oppgradere nasjonale institusjoner, bedre demokratiprosessene, samt å skape åpne samfunn og gode samfunnsstrukturer i disse statene. Dette kan gjerne gjøres både gjennom nasjonale og internasjonale tiltak. Ikke bare vil eget samfunn bli mer transparent slik at det blir vanskeligere å unndra fellesskapets midler og skjule korrupsjon og økonomisk kriminalitet, men utviklingslandene vil også bli mer likeverdige forhandlingsparter. De vil kunne ivareta sine interesser i skatteavtaleforhandlinger, være i stand til å etterprøve og gjennomgå fakta som presenteres av myndighetene i skatteparadiser, samt stille spørsmål og krav til multinasjonale virksomheters strukturer når disse har tilstedeværelse i utviklingsland.

Etter vårt syn er derfor de tiltak som Kapitalfluktutvalget foreslår i tilknytning til utviklingspolitikken helt sentrale for å begrense kapitalflukt og hvitvasking av penger via skatteparadis.

Norsk skipsfartsnæring har virksomhet i tilknytning til en rekke utviklingsland, og etter vårt syn vil det være positivt at samfunnsstrukturene i disse landene styrkes slik at utøvelsen av forretningsvirksomhet blir mer forutsigbar.

Kapitalfluktutvalget gir også uttrykk for at norske myndigheter på tvers av departementale strukturer må sørge for at næringspolitikken og utøvelsen av norsk statlig eierskap ikke underminerer målene for utviklingspolitikken.

Etter Rederiforbundets syn er det uklart hva utvalget legger i dette, og det er derfor vanskelig for oss å ta stilling til dette forslaget. I utgangspunktet oppfatter vi det som positivt at det føres en helhetlig og overordnet utviklingspolitikk som får virkning for alle relevante politikkområder.

1.2 Nasjonal lovgivning, rådgiverne og tilretteleggerne

Utvalget foreslår at myndighetene utreder muligheten for at alle norske selskap og enkeltpersoner som oppretter selskaper og konti i skatteparadis, skal rapportere dette i et eget offentlig tilgjengelig register. Rapporterings- og registreringsplikten er foreslått å gjelde fra og med 2004.

Rederiforbundet ser at en opprettelse av et offentlig register vil kunne bidra til en bevisstgjøring når det tas beslutninger om etablering i skatteparadiser. Imidlertid er det viktig å ta hensyn til det overordnede mål som er behovet for å sikre transparens og større åpenhet. Dersom et slikt register opprettes er det etter vårt

syn derfor naturlig å knytte registreringsplikten til det som internasjonalt er anerkjent som skadelige skatteparadiser. Etter vårt syn vil det være OECDs definisjon av "ikke samarbeidsvillige" skatteparadis som bør ligge til grunn for en eventuell registreringsplikt.

Så langt vi kan se vil forslaget om pliktig registrering for tilretteleggerne ha et problematisk forhold til advokaters taushetsplikt. Dette går vi imidlertid ikke nærmere inn på.

På prinsipielt grunnlag mener vi det er uheldig å innføre rapporterings- og registreringsplikt med tilbakevirkende kraft.

1.3 Internrettslig lovutvalg

Utvalget viser til at en innføring av et register som beskrevet ovenfor krever lovendring og foreslår at det opprettes et internrettslig lovutvalg som skal utrede detaljene i et slikt register.

I tillegg pekes det på at lovutvalget bør utrede følgende:

- Tiltak mot aktivitetsløse selskap i skatteparadis
- Vurdere om det bør gjelde en spesiell rapporteringsplikt for holdingselskap
- Muligheten for å utforme enklere og lettere håndterbare kriterier for å definere residens- eller hjemstat
- Utrede hvordan man kan sikre større transparens for å avdekke substansen i gjennomførte internttransaksjoner
- Utrede mulige opplysningsplikter for at tredjemenn som berøres får oversikt over hele transaksjonsrekken
- Innføring av erstatningsregler/sanksjoner rettet mot rådgivere/tilretteleggere av skadelige strukturer og skatteparadiser.

Vi antar at de anbefalte utredningspunkter ikke vil være en naturlig del av selve registeret.

Vår oppfatning er at en rekke nasjonale skatteregler og regler om informasjonsplikt allerede ivaretar en del av de utfordringer som utvalget ønsker dekket gjennom det foreslåtte lovutvalgets utredning.

Aksjonærer i selskap etablert i skatteparadis har allerede i dag en betydelig informasjonsplikt gjennom skatte- og selvangivelsesplikten som gjelder for aksjonærer i såkalte NOKUS-selskap og plikten til å levere utenlandsoppgave for slike selskap og andre utenlandske selskap når eierandelen overstiger 10 prosent. Disse reglene gir ligningsmyndighetene god kunnskap om etableringer i eventuelle skatteparadiser, og opplysningene som skal gis vil være i overensstemmelse med de opplysninger som norske selskaper for øvrig gir i næringsoppgaven.

NOKUS-reglene gjelder for Norsk Kontrollerte Utenlandske Selskap og medfører at aksjonærer som etablerer selskap i lavskatteland får full skatteplikt hjemme i Norge for de inntekter selskapet måtte ha i lavskattelandet. Dette gjelder

uavhengig av hvor mange ledd det er mellom den norske aksjonæren og selskapet etablert i lavskatteland. Eventuell skatteavtale inngått med det aktuelle lavskattelandet vil ikke forhindre slik skattlegging i Norge når virksomheten er av passiv karakter. Det er derfor vanskelig å komme seg rundt full norsk skattlegging ved å legge aktivitetsløse selskap i skatteparadis – særlig dersom en ønsker å opprettholde kontroll over selskapet. Mange land har tilsvarende regler, og sett i internasjonal sammenheng har Norge ett av de strengeste regelsettene. Videre er det slik at gevinst og utbytte fra aktivitetsløse selskap i lavskatteland generelt er gjenstand for beskatning i Norge. Fradragsretten for aksjetap er som regel avskåret.

Når det gjelder forslaget om å øke transparens knyttet til internttransaksjoner viser vi til at det med virkning fra 1. januar 2008 er gitt særlige bestemmelser om oppgave- og dokumentasjonsplikt for transaksjoner og mellomværende mellom nærstående parter. OECDs retningslinjer er også tatt direkte inn i norsk rett. Videre krever internasjonale regnskapsregler at selskapene i sine årsregnskap på morselskapsnivå redegjør for transaksjoner og mellomværende mellom morselskapet og nærstående parter.

Vår anbefaling er derfor at et slikt lovutvalg må arbeide tett med Finansdepartementet for eventuelt å avklare om de regelsett som allerede foreligger ikke er tilstrekkelig til å ivareta det overordnede hensyn, og at nytt regelverk bør gis tilstrekkelig tid til å "sette seg" slik at man kan høste erfaringer før ytterligere regelendringer vurderes innført.

Mangel på informasjon i skatteparadis som følge av sekretesseregler eller fravær av regnskaps- og revisjonsplikt for visse selskapsetableringer kan ikke løses gjennom lovgivning i Norge. Dette problemet må løses gjennom arbeid i internasjonale fora og med samlede tiltak fra det internasjonale samfunn. Samarbeidet med OECD og G20 har på denne måten vært vellykket da det har vært mulig å sikre større åpenhet, gjennom å skape frykt for sanksjoner som vil undergrave skatteparadisenes økonomi.

1.4 Norsk regnskapslovgivning

Utvalget foreslår at myndighetene, som en videreføring av de nye reglene for internprisingsdokumentasjon, utreder om det er mulig å få norske flernasjonale selskap til å oppgi i sitt årsregnskap informasjon om i hvilke land de har eierinteresser i selskap, størrelsen på eierandelen, antall ansatte, omsetning, skattbart overskudd og skattebetaling i selskapet.

Rederiforbundet vil gjerne vise til at selskapene allerede i dag har en betydelig informasjonsplikt både etter nasjonale og internasjonale regnskapsregler. De fleste norske multinasjonale selskap avlegger sine regnskap etter IFRS hvor det er et krav om at det i notene til konsernregnskapet skal fremgå en oversikt over datterselskap, felleskontrollerte selskap og tilknyttede selskap. I praksis vil derfor eierandeler på 20 prosent eller mer rapporteres. I tillegg skal det i notene til konsernregnskapet fremgå hvilke transaksjoner som er gjennomført mellom morselskapet og slike nærstående parter, inklusive konsernselskaper.

Det er selvfølgelig mulig å innføre et særskilt informasjonskrav for norske selskap som omfatter alle underliggende datterselskap og datterdatterselskap, men dette kan føre til et betydelig merarbeid. Mange norske industriselskap har et betydelig antall selskap i utlandet. Enkelte av de største norske industriselskapene har nå flere hundre selskap etablert i utlandet. Tilsvarende vil norske investeringsselskap ha et betydelig antall eierposisjoner i utenlandske selskap. For norske rederier er det heller ikke uvanlig å ha en ganske utbredt tilstedeværelse i utlandet med et betydelig antall utekontorer.

Slik vi forstår utvalget springer forslaget om å vurdere innføring av en slik rapporteringsplikt ut av et ønske om å kartlegge aktivitet i skatteparadiser og gjøre denne informasjonen tilgjengelig for investorer og offentligheten for øvrig.

Etter Rederiforbundets syn er det derfor kanskje grunnlag for å begrense et forslag om rapportering i årsregnskapet til de destinasjoner som OECD definerer som skatteparadiser. I tillegg kan det vurderes om rapporteringsplikten bør knyttes kun til vesentlige eierandeler. Det bør også vurderes om det er nødvendig både med et offentlig register, jf. punkt 1.2, og egne krav til rapportering i årsregnskapene.

1.5 Internprising

Kapitalfluktutvalget ber norske myndigheter om å ta et initiativ til å forbedre internrettslige regler slik at armlengdestandarden blir supplert med et bredere sett av virkemidler for å fastslå om internpriser manipuleres. I tillegg ber utvalget om at norske myndigheter tar tilsvarende initiativ overfor OECD, FN og WTO.

Utvalget viser særlig til at "de amerikanske reglene for å fastslå internprismanipulering" bør vurderes, men gir utover dette ingen gjennomgang av hvilke alternative grep som kan være aktuelle.

Etter Rederiforbundets syn vil det, som vist til også under punkt 1.3, være fornuftig at nye regelverk får tid til "å sette seg" før det vurderes endringer. Det nye regelverket om dokumentasjons- og oppgaveplikt har kun vært gjeldende siden 1. januar 2008. Dersom norske myndigheter etter en utredning finner at det er behov for endringer i internprisingsreglene, er det vår anbefaling at slike endringer tas gjennom OECD som internasjonalt har vært ledende når det gjelder internprisingsspørsmål.

1.6 Nasjonalt kompetansesenter

Utvalget foreslår å etablere et nasjonalt kompetansesenter for å øke kompetansen knyttet til internprisingsspørsmål, internasjonale skattesporsmål, skatteparadiser og kapitalflukt. Senteret skal ha sterke koblinger mot nasjonale institusjoner med fagkompetanse på området, og bidra til utdanning av personell fra utviklingsland og arbeide med forskere og forskningsmiljøer i utviklingsland.

Slik Rederiforbundet ser det er tiltak rettet mot å heve kompetansen rundt disse problemstillingene riktige og viktige. Vår oppfatning er at det er en betydelig kompetanse rundt disse spørsmålene hos norske myndigheter allerede i dag, blant

annet i Finansdepartementet, hos Skatteetaten, hos Økokrim og i Utenriksdepartementet. Dersom denne kunnskapen kan økes og i tillegg videreformidles til utviklingslandene, er det tiltak som vil gjøre disse landene bedre i stand til å ivareta egne økonomiske interesser.

2 Internasjonale tiltak

2.1 Tverrdepartemental arbeidsgruppe

Utvalget foreslår at Utenriksdepartementet oppretter en tverrdepartemental arbeidsgruppe som skal utvikle nettverk med likesinnede land om å redusere og avvikle skadelige strukturer i skatteparadis. I tillegg skal arbeidsgruppen ha som mål å påvirke internasjonale utviklings- og finansinstitusjoner som skal hjelpe fattige land.

Rederiforbundet deler Kapitalfluktutvalgets syn på at det er viktig å fremme forståelse om skatteparadisenes effekt på utviklingslandene blant de landene Norge tradisjonelt har hatt god kontakt med i utviklingsspørsmål. Vi er positive til at det legges opp til en arbeidsgruppe som kan komplettere den innsats Finansdepartementet gjør inn mot FN og OECDs arbeid mot lukkede jurisdiksjoner og dermed styrke utviklingslandenes rolle.

2.2 Skatteavtaler

Kapitalfluktutvalget foreslår følgende tiltak når det gjelder skatteavtaler:

- Kravene til når en juridisk enhet skal anses for hjemmehørende i et skatteparadis må, i større grad enn hva dagens regelverk tilsier, reflektere aktivitet av realøkonomisk betydning
- Slike aktivitetskrav, og hvilket omfang disse skal ha, bør nedfelles i internasjonale skattekonvensjoner og skatteavtaler
- Norge bør ta et internasjonalt initiativ til nye regler for fordeling av beskatningsretten.

Utvalget påpeker at det i mange skatteparadis er slik at det stilles lite krav til tilstedeværelse for å anses som hjemmehørende.

Rederiforbundet vil gjerne vise til at dersom skatteparadiset har inngått en avtale basert på OECDs mønsteravtale anser denne selskapet å være hjemmehørende i den stat "setet for den virkelige ledelse befinner seg". Den formelle registrering vil således være uten betydning. Det fremgår av kommentarene til mønsteravtalen at den virkelige ledelse foregår der kommersielle beslutninger tas og nøkkelpersoner i ledelsen befinner seg, og det legges i skatteavtalesammenheng dermed allerede vekt på hvor de realøkonomiske interessene befinner seg. Denne formuleringen synes også å åpne opp for å vurdere et større spekter av momenter enn det som er gjeldende i norsk internrett.

Dersom skatteavtalen gir anvisning på at bostedsstaten er i skatteparadis vil det fortsatt være mulig for den annen stat å gjennomføre såkalt CFC-beskatning (tilsvarende de norske NOKUS-reglene) som et tiltak for å beskytte seg mot skattepolitikken i den annen stat. Dermed vil inntektene som skatteparadisselskapet opptjener bli løpende beskattet i staten hvor aksjonærene er bosatt. OECD har oppfordret statene til å innføre slike regler. I kommentarene til mønsteravtalen gir OECD også uttrykk for at en skatteavtale ikke vil være til hinder for anvendelsen av slike regler i forhold til passive selskaper.

Uavhengig av hvordan skattemessig bosted defineres vil skatteavtalene gjerne gi beskatningsretten til det land hvor virksomheten utøves. Bostedsstaten har hovedretten til beskatning bortsett fra i de tilfeller hvor inntekten har kilde i den annen stat. Skatteavtalen gir den annen stat rett til å beskatte inntekter som er opptjent og stammer fra virksomhetsutøvelse og kapital i denne staten. Denne retten er til dels betydelig:

- Gjennom reglene om fast driftssted vil virksomheten skattlegges der den foregår,
- Lønnsinntekt opptjent ved arbeid i en annen stat en bostedsstaten vil gjerne være skattepliktig i arbeidsstaten,
- Ved investering i eiendom er beskatningsretten lagt til staten hvor eiendommen befinner seg,
- Aktivitet som foregår på sokkelen i annen stat skattlegges gjerne i denne staten – enten gjennom de såkalte sokkelbestemmelsene eller de generelle reglene om fast driftssted. Dette betyr at statene gjennom skatteavtalen vil ha betydelig mulighet til å skattlegge inntekter tilknyttet utvinning av naturressurser i eget land,
- Ulike former for lokale kildeskatter.

Dersom et konsern velger å opprette et selskap i et skatteparadis vil virksomhet som dette "skatteparadisselskapet" utøver i et tredjeland gjerne være skattepliktig dit etter internretten, og skatteavtalen vil gjennomgående gi beskatningsretten til aktivitetsstaten. Utøver et selskap registrert i et skatteparadis aktivitet i et utviklingsland vil utviklingslandet således ha beskatningsretten. Dette på tilsvarende måte som om virksomheten til et selskap etablert i et skatteparadis hadde vært utført i et høyskatteland, enten via en filial eller gjennom et datterselskap.

Utvalget viser til at utviklingslandene føler seg presset til å inngå skatteavtaler fordi de ønsker den kapitalen skatteparadisene kan tilby, og *"som gjenytelse er villig til å redusere sine skattesatser for mange av de inntektskategoriene som en skatteavtale omhandler. Skatteavtalene bidrar paradoksalt nok til at skatteparadisene blir mer gunstige lokaliseringssteder enn hva tilfellet hadde vært uten slike avtaler"*, jf. punkt 9.2.2 . nederst høyre spalte.

Etter Rederiforbundets syn eksisterer det allerede et meget velutviklet system for å tillegge den stat hvor aktiviteten utøves betydelig beskatningsrett. Vi har vanskelig for å se at skatteavtalene i seg selv gjør skatteparadisene til mer gunstige lokaliseringssteder. Etter vårt syn har utvalget i sin vurdering lagt alt for liten vekt på de tiltak som den enkelte stat har mulighet til å gjennomføre utenfor skatteavtalene; slik som CFC-skattlegging, nektelse av fradrag for utbetalinger, regler om tynn kapitalisering, økt dokumentasjonsplikt mv.

Så vidt vi er kjent med er det inngått få skatteavtaler mellom skatteparadis og utviklingsland. Når utvalget trekker konklusjonen om at utviklingslandene er svake forhandlingspartnere må det åpenbare løsningspunktet være å styrke utviklingslandenes forhandlingsposisjon og sørge for at landene inngår gode skatteavtaler basert på OECDs mønsteravtale. En slik avtale vil ikke undergrave retten til beskatning av virksomhet og kapital med kilde i landet. Alternativt kan det inngås avtaler basert på FNs mønsteravtale for utviklingsland som legger opp til enda større kildebeskatning enn OECD. I en skatteavtale vil det også være mulig å legge inn særskilte reguleringer som ytterligere vil styrke utviklingslandenes beskatningsrett. Dette kan særlig gjelde i forhold til kapitalinntekter, samt inkludering av såkalte Limitation of Benefit- klausuler for å forebygge at skatteavtalen benyttes til såkalt "treaty shopping".

En økende utbredelse av skatteavtaler med utviklingslandene kan etter vårt syn også gjøre det mer forutsigbart og attraktivt for internasjonale selskap å utøve virksomhet i landet eller etablere seg der. Dette vil komme utviklingslandene til gode.

Videre er det slik at en inngåelse av skatteavtaler etter OECDs mønster vil kunne gi utviklingslandene tilgang på informasjon fra skatteparadisene som disse ellers ikke ville hatt noen plikt til å oppgi. Artikkel 26 i mønsteravtalen er nylig reformert for å sikre økt innsyn og informasjonsutveksling. OECD har også utformet mønster for særskilte informasjonsavtaler «Model Agreement on Exchange of Information in Tax Matters», såkalte TIEAs. Det er god grunn til å tro at OECD vil fortsette arbeidet med å utforme systemer som sikrer tilstrekkelig tilgang til informasjon fra skatteparadisene.

Etter vårt syn er den reelle utfordringen derfor ikke knyttet til skatteavtalene, men til hvordan høyskatteland og utviklingsland kan beskytte seg mot skatteparadisenes politikk og hvordan skatteparadisenes interne lovgivning kan endres. Når de såkalte skatteparadisene har sett seg tjent med skattefritak for utenlandske investeringer og kapitalstrømmer inn og ut av landet har de bevisst valgt ikke å utøve sin selvråderett. Tilsvarende gjelder dersom det ikke er innført regnskaps- og revisjonsplikt. En endring av skatteavtalene vil ikke løse denne utfordringen.

Etter vårt syn må det internasjonale samfunnet, gjerne gjennom initiativ fra OECD og G20, bidra til at skatteavtaler inngås og at de får en form som sikrer utviklingslandenes rettmessige inntekter. I tillegg må det internasjonale samfunn fortsatt øve press mot skatteparadisene slik at det faktisk er tilgang på den

informasjon som man etter skatteavtalene og avtalene om informasjonsutveksling har rett til å få utlevert.

2.3 Konvensjon for transparens i internasjonal økonomisk aktivitet

Utvalget foreslår at Norge bør ta initiativ til å arbeide frem en internasjonal konvensjon som skal forhindre at stater utvikler lukkede strukturer som er egnet til å påføre tap og skader i andre jurisdiksjoner. Konvensjonen bør være generell og rettet mot skadelige strukturer og ikke mot enkeltstater. Initiativet bør etter utvalgets syn tas selv om flere land trolig ikke vil undertegne en slik konvensjon. Det foreslås at arbeidet skal inngå i utenrikspolitikken og koordineres fra Utenriksdepartementet.

Utvalget understreker at statenes selvråderett må respekteres fullt ut, og at statene fritt skal kunne regulere hvilke regler som skal gjelde for egne borgere og for egne skattekilder.

Utvalget går i liten grad nærmere inn på selve innholdet i en internasjonal konvensjon, og det er derfor vanskelig å ta stilling til hvordan en konvensjon vil fungere. Vi er usikre på hvordan en internasjonal konvensjon i praksis vil kunne ha større effekt enn det arbeid som gjøres med utvikling av skatteavtaler og de forsvarsmekanismer som nasjonalstatene allerede har mulighet til å iverksette. Dette særlig fordi utvalget understreker at statenes selvråderett må respekteres fullt ut. Vi antar at dette prinsippet også må være gjeldende for skatteparadisene når konvensjonen er foreslått å være generell og omfatte alle land.

Etter Rederiforbundets syn må en eventuell utarbeidelse av en slik konvensjon skje i nært samarbeid med Finansdepartementet, som har betydelig kompetanse når det gjelder problemstillinger knyttet til skatteparadis, i tillegg til at det bør innhentes innspill fra OECD og FN som også jobber aktivt med disse spørsmålene. Dette for at en eventuell konvensjon skal være effektiv når det gjelder å dekke opp eventuelle "huller" i det andre arbeidet som gjøres internasjonalt.

2.4 OECDs "Outreach Program"

Kapitalfluktutvalget mener at norske myndigheter bør sikre økt finansiell støtte til OECDs Taxation Outreach Programme for non-OECD Economies.

Rederiforbundet deler utvalgets oppfatning om at programmet gjennom internasjonal skattedialog vil kunne bidra til en nødvendig profesjonalisering av skatteadministrasjoner i utviklingsland. Et slikt tiltak er i tråd med vår oppfatning om at nøkkelen ligger i å styrke utviklingslandenes egne institusjoner.

Med hilsen
NORGES REDERIFORBUND

Malin Stensønes